

[Hagen Hagensen]

ene, også kom til beskatning hos den anden, det vil sige, at i princippet måtte det være gældende, at modtageren boede her i landet eller i hvert fald var skattepligtig her til landet og derfor betalte skat af det modtagne beløb. Der er sket en ændring heri ved, at vi har fået en del fremmede herop, som i meget høj grad gør brug af de særlige regler, som gælder, hvorefter der ofte hjemsendes betragtelige beløb til lande, som vi i hvert fald har lov til at sige ligger helt uden for den grænse, hvor vi kan føre nogen som helst kontrol med, om der betales skat af beløbet, og på hvilken måde.

Der er derfor grund til at være tilfreds med, at ministeren nu har taget fat på dette problem. Om den grænse, der er valgt i lovforslaget, nemlig et beløb på 6.000 kr., er den rette, kan vi vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

Det samme gælder reglen om sambeskatte-ægtefolks adgang til at sende beløb ud af landet med fradragsret. Vi vil godt se på, om ikke det forhold, at der er to indkomster, altså hvis der er en særskilt indkomst hos hustruen, skal føre til, at der bliver adgang for hustruen til at sende penge til at sende beløb ud af landet. Det er et led i hele vores betragtning om, at sambeskatning bør begrænses mest muligt.

Der er en lille ting, som vi også nok må kigge på, nemlig de tilfælde, hvor der ved ensidige aftaler er påtaget en pligt til at give bidrag til visse samfund af den ene eller den anden art, ofte religiøse samfund. Det vil være et spørgsmål, om vi ikke skal se lidt nærmere på, hvilke af sådanne samfund der kan betragtes som hjemmehørende her i landet. Der kan godt opstå en række problemer i forbindelse med dette.

Endelig er der spørgsmålet om den gensidigt bebyrdende kontrakt, når man opretholder adgangen til at fradrage beløbene. Vi må se en lille smule på, om der ikke også i denne henseende skal være en vis forbindelse mellem den, der påtager sig forpligtelsen, og modtageren deraf. Vi må i hvert fald have en kontroladgang af den ene eller den anden art, når den pågældende modtager ikke er bosat her i landet.

Spørgsmålet er først kommet op for nogle år siden, da der kom mange fremmede borgere her til landet. Intet skal få mig til at sige, at de skal behandles på anden måde end

vore egne borgere, det skal de naturligt ikke, men det er ejendommeligt at se, når man har med praktisk ligningsarbejde at gøre, hvor mange der gør brug af forsørgelseskontrakter ifølge ensidigt påtagne forpligtelser, der af oprindelse ikke er danske statsborgere, og at de gør det med langt større beløb end det relative fåtal af danske statsborgere, der gør brug af forsørgelseskontrakterne. Der skal jo gerne blive tilbage til dagen og vejen, også til ophold her i landet. Jeg må i den forbindelse henvise til, hvad der står i bemærkningerne, side 3, første spalte, at man på grund af manglende kontrol ikke har nogen mulighed for at finde ud af, hvem beløbene, der sendes ud af Danmark, endeligt kommer til gode.

Glistrup (FP):

Det har osset ud af de tre foregående indlæg, at her er mange syge mostre, som man skal have undskyldt, og mange grave, som man gerne skal have kalket til, sådan at de ikke kommer til at stinke alt for meget. Skal vi fremskridtsfolk da som sædvanlig gribe om nælden og sige, hvad der virkelig er tale om her?

Der er tale om, at man så helt åbenbart skattesagligt laver en tåbelig lovgivning, sådan som man har gjort det med at ændre på indkomstskatteloven et væld af gange ned igennem historien. Når der i aviserne har været skrevet tilstrækkelig meget om et eller andet problem, har man følt sig trængt og vil tilsyneladende lave nogle særregler, som i virkeligheden gør hele skattelovgivningen endnu mere uoverskuelig, end den er i forvejen, som har en lang række bivirkninger, og som endog skærper indkomstskatten. Det er præcis det samme, vi gør i dag.

Hr. Hagen Hagensen havde ganske klart uret, da han sagde, at forudsætningen for fradragsreglerne i den danske skattelovgivning var, at modtageren til gengæld var en, der betalte skat til Danmark. Nej, tværtimod, det danske indkomstskattesystem har stede været opbygget ud fra den betragtning, at det skal virke globalt. Med andre ord: når man skal finde frem til en skattepligtig danskers skatteevne – og det er den, man principielt vil beskatte – så ser man på hans indtægter, lige gyldigt hvor han har dem fra. Om en udlejningsejendom, han ejer, ligger i Hjørring eller den ligger i Oslo eller den ligger i Kara-